

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj, 01 0 K 006240 12 K
Bihać, 21.05.2012.godine

Rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 006240 12 Kž 6 od 23.05.2013.
godine presuda ukinuta i predmet vraćen
prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Kapić Reufa kao predsjednika vijeća, Pušac Vojislava i Delić Deliste kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Rahmanović Senide, u krivičnom predmetu ovog suda broj 01 0 K 006240 12 K, koji se vodi protiv optuženog Dautović Sakiba sina Z., iz V. K., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave od 21.05.2012.godine u prisutnosti kantonalnog tužioca USK Bihać Felić Nazifa, optuženog Dautović Sakiba i njegovog branioca po službenoj dužnosti Savić Tatjane advokata iz Bijeljine, donio je 22.05.2012. godine u prisutnosti stranaka javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Optuženi **DAUTOVIĆ SAKIB** zv. „Daut“ sin Z. i majke F. rođene J., rođen 08.02.1967.godine u M. gdje i prebiva općina V. K., nacionalno neopredjeljen, državljanin ..., JMBG: ..., po zanimanju radnik, razveden, bez djece, pismen sa završenom OŠ, bivšu JNA služio 1986/87 u N., vodi se u vojnoj evidenciji pri OMO V. K., slabog imovnog stanja, nalazio se u ekstradicionom pritvoru od 25.04.2007.godine do 11.08.2011.godine te u KPZ PT Bihać do 22.05.2012.godine, trenutno na slobodi.

K r i v j e,

Što je:

U toku oružanog sukoba u Republici Bosni i Hercegovini između 5.Korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine i Vojske Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“, kao vođa interventne grupe za Obezbjedenje lica i objekata (OBL) u sastavu Ministarstva odbrane i policije u toj vojsci, suprotno odredbi člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.augusta 1949.godine te člana 4. stav 1. i 2. tačka a) Dopunskog protokola o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba uz navedenu konvenciju tako što je:

- I. Dana 18.06.1994.godine iz logora D. općina V. K. zajedno sa M. S. om i još nekoliko pripadnika OBL-a, priveo 12 zatočenika – civila u prostorije Doma zdravlja V. K. – Dispanzer i to: J. M., J. H., H. Š., B. Dž., Dž. H., R. E., Č. K., M. M., F. A., A. A., D. H. i S. M., nakon

čega su sprovedeni u prostorije mrtvačnice u sklopu tog Doma zdravlja a potom istog dana u noćnim satima, većina ovih zatočenika pojedinačno izvođeni u hodnik „Dispanzera“ među kojima su bili : J. M., H. Š., B. Dž.o, Dž. H., R. E., M. M.o, F. A.a, A. A. i S. M., kada su od strane pripadnika voda obezbjeđenja spomenutog objekta bili izloženi teškom fizičkom zlostavljanju u kojem je učestvovao i Dautović Sakib tukući ih nogama, šakama, drvenim letvama po svim dijelovima tijela kojom prilikom su oštećeni zadobili tjelesne povrede u vidu podlijeva po cijelom tijelu a zatočenik – civil J. M. i prijelom podlaktice jedne ruke, da bi, nakon svega, oštećeni bili vraćeni u prostorije mrtvačnice koja je bila bez vode, svjetlosti, puna vlage, bez svježeg zraka usljed čega su oštećena lica trpila teške tjelesne bolove u naredna tri dana kada su vraćeni u logor D..

- II. Dana 08.08.1994.godine nakon što su iz logora D. općina V. K. dovedeni 15 zatočenika – civila na prisilan rad u reon S. G. u V. K. optuženi Dautović Sakib ovim naredio da čiste, krče ovaj teren od korova i niskog raslinja, ne dajući im da jedu niti da piju vodu, tukući ih nogama na kojima je imao vojničke čizme, šakama, kundakom puške, pa je usljed toga devet zatočenika dobilo tjelesne povrede od kojih su trpili teške bolove među kojima su bili E. K., E. H., Ć. N., M. K., Ć. S., I. A., H. S., H. H. i H. H.1, dok je zatočenik E. R. zbog ovakvog postupanja optuženog, a nakon što ga je optuženi udario kundakom puške pao u stanje bez svijesti i istog dana i nakon ljekarske intervencije oko 22 sata umro.

Dakle, kao pripadnik Vojske Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata u Republici Bosni i Hercegovini i oružanog sukoba između Armije RBiH i Vojske Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“, vršio mučenja i nečovječna postupanja te nanosio velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja zatočenih civila.

Čime je počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Pa se na osnovu istog zakonskog propisa uz primjenu odredbe iz člana 41. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ

O S U D U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 6 (ŠEST) GODINA I 6 (ŠEST) MJESECI.

U smislu odredbe iz člana 50. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ optuženom Dautović Sakibu u izrečenu kaznu zatvora ima se uračunati vrijeme koje je proveo u pritvoru od 25.04.2007.godine do 22.05.2012.godine.

Na osnovu odredbe iz člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku FBiH oštećeni te porodica E. R.a s imovinsko pravnim zahtjevom upućuju se da isti ostvaruju u parničnom postupku.

Na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku FBiH optuženi Dautović Sakib se oslobađa naknade troškova krivičnog postupka i isti padaju na teret sredstava suda.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo u Bihaću optužnicom broj T01 0 KTRZ 0003586 02 od 12.12.2011.godine optužilo je Dautović Sakiba zv. „Daut“ sin Z. da je u vremenu i na način činjenično opisan u dispozitivu optužnice počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Optužnica je dana 14.12.2011.godine potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje.

Dana 10.01.2012.godine na zapisnik kod ovog suda kod sudije za prethodno saslušanje optuženi se izjasnio da nije kriv povodom dvije tačke optužnice kojom mu se stavlja na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

U toku dokaznog postupka na prijedlog tužilaštva izvedeni su slijedeći dokazi:

Saslušani su slijedeći svjedoci: Ć. D. sin A., K. M. iz V. K., H. E. sin S. (glavni pretres od 28.02.2012.godine), vještak Rakočević doktor Miroslav, zatim svjedok D. I. sin A., Š. Z. iz V. K. (glavni pretres od 29.02.2012.godine), H. Š. sin D., B. Dž. sin F., R. E. sin E., F. A. sin H., M. H. sin M., M. M.o sin A., pročitani su iskazi svjedoka J. M. koji je u međuvremenu umro (glavni pretres od 26.03.2012.godine), H. E. sin A., A. Z. sin R. (glavni pretres od 27.03.2012.godine), oštećena E. H.1 kći I., E. K. sin O., I. A. sin O., H. S. sin E., M. K. sin M., L. H. sin H. te je pročitani iskazi svjedoka Ć. S. koji je u međuvremenu umro (glavni pretres od 28.03.2012.godine), svjedok H. E. sin S., H. S. sin A., K. M.1 iz V. K., S. C. sin H., K. I. sin H., G. H. sin M., dok svjedok V. I. nije saslušan iz razloga što je kantonalni tužilac odustao od prijedloga za saslušanje navedenog svjedoka (glavni pretres od 24.04.2012.godine), zatim svjedok D. S. sin H., te je pročitani iskazi svjedoka Dž. H. koji je u međuvremenu umro (glavni pretres od 25.04.2012.godine).

Na prijedlog tužilaštva izvedeni su slijedeći materijalni dokazi:

Uložen je u spis akt Međunarodnog komiteta Crvenog križa broj 0620W od 20.06.1994.godine, zatim nalaz i mišljenje sačinjen po doktoru Smailu Dizdareviću na ime J. M., zatim akt Doma zdravlja V. K. sačinjen po doktoru D. S., zatim fotodokumentacija i crtež lica mjesta mrtvačnice – Dispanzer sačinjen po KMUP Bihać od 04.05.1998.godine, zatim akt Doma zdravlja V. K. izvještaj o pacijentu E. R. te medicinska dokumentacija Doma zdravlja V. K. broj 298/2001 na ime E. R., izvještaj o obdukciji mrtvog tijela E. R. sačinjen po doktoru Rakočević Miroslavu,

zapisnik o izvršenoj ekshumaciji i obdukciji mrtvog tijela E. R. sačinjen po Sektoru krim.policije Bihać, izvod iz Matične knjige umrlih na ime E. R., fotodokumentacija i crtež lica mjesta ekshumacije i obdukcije mrtvog tijela E. R. te izvod iz kaznene evidencije za optuženog Dautović Sakiba.

Optuženi nije iznosio svoju odbranu niti je koristio mogućnost da da iskaz u svojstvu svjedoka.

Na prijedlog odbrane saslušan je svjedok K. F. dok su uloženi u spis kao materijalni dokazi zapisnik broj 14/02-96 od 29.05.1996.godine o saslušanju G. H., zatim zapisnik sa glavnog pretresa kod Županijskog suda ... u predmetu broj K- 6/01 u predmetu protiv optuženog A. F. u dijelu iskaza svjedoka M. M. te izjava M. M. data 08.06.1996.godine pod brojem 02-122/96 te dio zapisnika izjave M. M. u predmetu Ki- 90/07 koji je vođen protiv optuženog Z. J. te zapisnik o saslušanju svjedoka H. Š. u predmetu Ki- 137/97 kod Kantonalnog suda u ... i zapisnik broj 08/74/96 od 30.05.1996.godine također H. Š. vezano za isti Ki predmet, zatim je uvršten u spis knjiga D. svjedok optužbe koju je napisao Č. K., novinski članci svjedoka F. A. gdje se pominje priprema za suđenje Z. i I. J., te medicinska dokumentacija za optuženog Dautović Sakiba gdje je praćeno njegovo zdravstveno stanje u ekstradicionom pritvoru u Norveškoj te medicinska dokumentacija iz 1994. i 1995.godine za optuženog Dautović Sakiba.

Nakon provedenih dokaza od strane tužilaštva na glavnom pretresu 25.04.2012.godine kantonalni tužilac je izmijenio dispozitiv optužnice te je tako izmijenjenu optužnicu dostavio i braniocu optuženog koji se na sljedećem ročištu izjasnio u pogledu izmijenjenog dispozitiva činjeničnog dijela optužnice.

Ovaj sud je u smislu odredbe iz člana 296. stav 2. ZKP FBiH savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima a sve to u smislu načela slobodne ocjene dokaza iz člana 16. ZKP FBiH pa je na osnovu takve ocjene odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Kantonalno tužilaštvo u Bihaću izmijenjenom optužnicom činjenično je opisalo radnje koje se optuženom stvljaju na teret s tim da je pravno kvalikovalo navedene radnje kao izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, te ovaj sud u konkretnom slučaju prihvata ovakvu pravnu kvalifikaciju a to iz razloga što je u vrijeme izvršenja radnji ovog krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret na snazi bio preuzeti Krivični zakon bivše SFRJ koji krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva inkriminira odredbom iz člana 142. Zakona a kojim je za počinjenje navedenog krivičnog djela predviđena kazna zatvora od najmanje pet godina ili smrtna kazna. Kako je u Aneksu I. Ustava Bosne i Hercegovine predviđeno da će se uz ostale dodatne sporazume o ljudskim pravima primjenjivati Međunarodni ugovor o građanskim i političkim pravima iz 1966.godine, te kada se uzme u obzir član 3. Evropske konvencije o zaštiti temeljnih ljudskih prava i sloboda te član 1. i 2. Protokola broj 6. uz Konvenciju iz kojih se vidi da je isključena mogućnost izricanja smrtne kazne ili njenog izvršenja u vrijeme mira iz toga proizilazi da domaći sudovi nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma za mir u BH ne mogu izricati smrtnu kaznu to je evidentno da se optuženom primjenom navedenog zakona maksimalno može izreći kazna zatvora do 15 godina, pa je navedeni zakon koji je važio u inkriminirano

vrijeme po optuženog povoljniji stoga se pravna ocjena navedenih radnji izvršenja i po stajalištu ovog suda ima odrediti po članu 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ te u konkretnom slučaju primjena bilo kojeg drugog zakona umjesto preuzetog Krivičnog zakona SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme relevantno za ovaj krivični predmet predstavljalo bi kršenje načela zakonitosti.

Prihvatajući pravnu kvalifikaciju da se optuženi tereti za počinjenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ i to počinjenjem mučenja i nečovječnog postupanja te nanošenja velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta zdravlju civila kao jedne od alternativnih navedenih radnji izvršenja krivičnog djela i to kršenjem člana 3. stav 1. tačke a) Ženevske konvencije koje se kršenje vrši činjenjem jednog od načina kršenja u navedenoj tački a u samoj dispoziciji krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ naznačeno je : „ko kršeći pravila međunarodnog prava, za vrijeme rata oružanog sukoba ili okupacije naredi da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja, nečovječno postupanje, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja..., ili ko izvrši neko od navedenih djela“.

U konkretnom slučaju potrebno je odrediti se prema kršenju pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije te potrebno je odrediti se prema činjenju optuženog bilo u pogledu naredbi da se prema licima koja ne učestvuju u neposrednim neprijateljstvima vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja ili slično ili činjenju neposrednog izvršenja nekog od navedenih djela.

Optužnica tereti optuženog Dautović Sakiba za ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ i to tako da je u inkriminiranom periodu postupio suprotno članu 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata i to od 12. augusta 1949. godine a koji član glasi: „u slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica svaka strana u sukobu biće dužna da primjenjuje bar slijedeće odredbe:

1. prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe onesposobljene za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode ili zbog bilo kojeg drugog uzroka postupice se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovnom stanju ili bilo kojem drugom mjerilu. U tom cilju zabranjeni su i ubuduće se zabranjuju u svako doba i na svakom mjestu prema gore navedenim osobama između ostalih i slijedeći postupci:
 - a) povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu naročito sve vrste ubojstva
 - b) ubojstva osakaćenja, svireposti i mučenja, uzimanje talaca
 - c) povrede ličnog dostojanstva naročito uvredljivi i ponižavajući postupci
 - d) izricanje i izvršenje kazni bez prethodnog suđenja i.....

Odredba člana 3. zajednički član 3. Ženevske konvencije iz 1949. godine i načelna odredba koja predviđa primjenljivost konvencije tokom trajanja neprijateljstava i karakter tih neprijateljstava uz određivanje svojstva zaštićenih osoba, a navedeni minimum zabranjenih postupaka koji se potpisnici Konvencije bar moraju pridržavati i obavezujuća je za sve strane u sukobu bilo unutarjem ili međunarodnom, a bila je važeća za vrijeme rata i na mjestu događaja za koje se optuženi tereti.

Kod tumačenja navedene odredbe jasno je da nije neophodno da počinitelj zna za ili da namjerava da krši međunarodne norme već je dovoljno da je samo počinjenje suprotno pravilima međunarodnog prava.

Nije sporno da je u periodu prije vremena koje je označeno u optužnici kao vrijeme izvršenja krivičnog djela postojao i trajao sukob između vojnih snaga Armije Republike Bosne i Hercegovine (Armija BiH) i snaga Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ (Narodna odbrana AP ZB) i to na području općine V. K. i šire. Navedenu činjenicu sud je utvrdio iz iskaza većine saslušanih svjedoka koji su se o toj činjenici izjašnjavali a također i na osnovu Odluke o proglašenju neposredne ratne opasnosti Predsjedništva RBiH od 08.04.1992.godine („Sl.list RBiH“ broj 1/“) koja je stupila na snagu odmah, te odluke o proglašenju ratnog stanja od 20.07.1992.godine („Sl.list SRBiH“ broj 7/92) te na osnovu iskaza saslušanih svjedoka koji potvrđuju svoj status i formaciju a sve to na osnovu odluke o formiranju Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna a posebno na osnovu iskaza svjedoka Š. Z. koji u jednom dijelu svog iskaza navodi da je optuženi Dautović Sakib bio pripadnik jedinice za obezbjeđenje objekata i ličnosti (OBL) i to kao vođa interventne grupe dok je on bio komandir te jedinice a jedinica se nalazila u sastavu ministarstva odbrane i policije Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ te da je optuženi u sastavu navedene jedinice u kritično vrijeme postupao u uniformi i naoružan te da je u konkretnom slučaju njegova jedinica tj.pripadnici OBL-a su često bili pretpočinjavani tj. dijelovi te jedinice drugim jedinicama kao što su bataljon vojne policije ili brigade Narodne odbrane Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ prilikom izvođenja borbenih dejstava te da je prilikom takvih pretpočinjavnaja upravo optuženi Dautović Sakib bio komandir dijela jedinice OBL-a koja je pretpočinjena drugoj jedinici kao što su vojna policija ili neka od brigada Narodne odbrane koje su izvodile borbena dejstva prema pripadnicima 5.Korpusa te je u konkretnom slučaju na osnovu ovakvog iskaza te iskaza drugih pripadnika Vojske Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ utvrđeno postojanje oružanog sukoba i to oružanog sukoba između pripadnika Vojske Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ i pripadnika Armije Republike Bosne i Hercegovine tačnije 5.Korpusa.

Prema definiciji pojma zaštićene kategorije koja je sadržana u članu 3. stav 1. Ženevske konvencije naznačeno je prema osobama koje ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode i slično.

Svi saslušani svjedoci kategorični su u svojim izjavama da su upravo oštećeni J. M., H. Š., B. Dž., Dž. H., R. E., M. M., F. A., A. A. i S. M. u vrijeme 18.06.1994.godine bili u logoru D. odakle su dovedeni u Dom zdravlja V. K. – Dispanzer, te iste osobe su u vrijeme izvršenja krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret bili isključivo civili. Primjedba odbrane da F. A. je i u svom iskazu

naveo da je on za 5. Korpus radio na prikupljanju i nabavci naoružanja te da je istom priznat status učesnika u ratu i u vrijeme postupanja optuženog kako je to navedeno u optužnici te da on ne može imati status civila za ovaj sud je neprihvatljiva iz razloga što je navedeno koji status imaju zaštićene osobe pa čak i pripadnici oružanih snaga koji su položili oružje ili osobe onesposobljene za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode ili slično a sve naprijed navedene osobe kao i F. A. su osobe koje su lišene slobode sprovedene u logor D. gdje su bile pod kontrolom policije, vojne policije, stražara ili drugih pripadnika Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ stoga sve navedene osobe su po stajalištu ovog suda isključivo civili. Također vezano za krivično pravni događaj 08.08.1994.godine svi saslušani svjedoci su potvrdili činjenicu da su E. K., E. H., Ć. N., M. K., Ć. S., I. A., H. S., H. H. i H. H.1 upravo osobe koje su dovedene iz logora D. te saslušani svjedoci ljekari D. S. i K. F. su u svojim iskazima potvrdili da je u Dom zdravlja doveden E. R. kao civil u civilnoj odjeći hlačama i kratkoj majici stoga nesporno je utvrđeno da je u konkretnom slučaju utvrđena zaštićena kategorija sadržana u članu 3. Ženevske konvencije a tj. da su sve osobe prema kojima se nečovječno postupalo na način kako je to naznačeno u presudi bili isključivo civili.

S posebnom pozornošću ovaj sud analizira iskaz svjedoka Š. Z.. Isti svjedok je izjavio da je on bio komandir jedinice za obezbjeđenje ličnosti i objekata u sastavu Ministarstva policije i odbrane Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ da je sjedište te jedinice bilo u Domu zdravlja odnosno Dispanzeru u mjestu P. (gdje je i bio kritični događaj naznačen u tački 1.optužnice) te da su do polovine maja 1994.godine u navedenom objektu se nalazila ministarstva, zatim Vlada i predsjednik tadašnje Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ te da je upravo zadatak te jedinice bio obezbjeđenje objekata i ličnosti tj. obezbjeđenje tog objekta i ličnosti koje su se nalazile u tom objektu kao što su ministri, predsjednik Vlade, predsjednik Autonomne Pokrajine i tome slično, te je istakao da je jedinica brojala negdje oko 80 ljudi, te da je optuženi bio pripadnik te jedinice i da je bio komandir interventne grupe koja je sačinjavala četiri čovjeka, te da je u kritično vrijeme dolazilo do preseljavanja odnosno premještanja Vlade, predsjednika, ministara i drugih iz objekta Doma zdravlja – Dispanzera u prostorije na S. G. s tim da je jedan dio ministara ostao u prostorijama Dispanzera te da je njemu poznato da je bilo privođenje civila u prostorije Dispanzera jer kada je došao u Ministarstvo odbrane i policije koje je bilo još stacionirano u Dispanzeru te po dolasku u Dispanzer da je njemu S. L. koji ga je sačekao na ulazu u objekat rekao da je privedeno 12 civila u Dispanzer i to iz logora D. te mu je rekao da je navedene civile priveo Dautović Sakib, te da je on imao namjeru da razgovara sa Dautović Sakibom međutim, pošto ga nije tu zatekao on je tek nakon 10-tak dana o navedenom slučaju razgovarao sa Dautović Sakibom koji mu je kazao da je preko dežurne službe upućen poziv, te da je od dežurne službe dobio nalog da se javi u logor u D. te kada je došao ispostavilo se da treba da se privede 12 civila. Svjedok je dalje istakao da je njemu S. L. rekao prilikom njihovog prvog susreta da je bilo određenih problema sa privedenim ljudima i da su isti maltretirani, te je dalje svjedok na pitanje predsjednika vijeća detaljnije objasnio što mu je optuženi Dautović Sakib u razgovoru ispričao oko načina dovođenja civila iz D. do Dispanzera te da su ti civili morali biti doveženi jer je udaljenost negdje 7-10 km , te mu je optuženi Dautović ispričao da nakon što je dobio poziv od SJB Policijske stanice V. K. dobio nalog da ode u D., da je on došao u D., da nije ulazio u logor već da je tu već bio kombi sa civilima ispred same kapije te da je naprijed vidio dvojicu vozača i

jednog pripadnika vjerovatno SJB te da su oni potom došli u Dispanzer, te da su civili bili u Dispanzeru nekoliko dana s tim da ne zna gdje su spavali.

Svjedok Č. D. potvrđuje u svom iskazu da je on bio pripadnik jedinice za obezbjeđenje lica i objekata (OBL), da je komandir te jedinice bio Š. Z., da je optuženi Dautović Sakib također bio pripadnik OBL, te da je on kao pripadnik te jedinice bio uniformisan, da je dužio automatsku pušku, te da je također optuženi Dautović Sakib bio uniformisan i dužio je automatsku pušku.

Svjedok D. I. u svom iskazu potvrđuje da je on u kritično vrijeme bio pripadnik jedinice za obezbjeđenje lica i objekata (OBL) te da je poznao optuženog Dautović Sakiba koji je također bio pripadnik iste jedinice, da su svi pripadnici jedinice OBL bili uniformisani, da su imali oružje, uglavnom automatske puške, a vezano za kritični događaj mu je poznato to što je on po dolasku u Dispanzer susreo S. L. koji mu je saopštio da su neki civili dovedeni i da su maltretirani tačnije tučeni te je on tada skupa sa S. L. niz stepenice došao u hodnik Dispanzera gdje je zatekao trojicu civila od kojih je dobro poznao R. H. a zatim poznao je i D. H. i a zv. H. a sa njima je bio njemu također poznata osoba profesor B.. Pošto je R. H. jako dobro poznao faktički oni su bili prijatelji, isti su godinama zajedno trenirali karate sa istim je razgovarao u vezi statusa navedenih civila gdje je njemu R. E. govorio da su civili koji su zatočeni i koji su dovedeni iz D. maltretirani i bili tučeni s tim da mu je R. H. govorio da on nije bio tučen. Dalje iz razgovora sa R. H. on je saznao da je navedene civile doveo iz D. optuženi Dautović Sakib kojeg on dobro od ranije poznaje zatim poznaje ga kao pripadnika svoje jedinice s tim da tog kritičnog dana kad je on razgovarao sa R. E. on da u konkretnom slučaju on Dautović Sakiba nije tu vidio.

Ostali saslušani svjedoci kao što su K. M., H. E. potvrđuju status optuženog Dautović Sakiba tj. njegovu formacijsku pripadnost jedinici OBL potvrđuju da je isti nosio uniformu da je bio naoružan automatskom puškom a vezano za kritični događaj od 18.06.1994. godine nemaju neposrednih saznanja a posebna saznanja su im bila da se pričalo o dovođenju nekih civila ali o konkretnom načinu dovođenja i postupanja prema istima navedeni svjedoci nemaju bilo kakvih saznanja.

Na okolnosti dovođenja civila te na okolnosti boravka civila u prostorijama Dispanzera tačnije mrtvačnice te na okolnosti tretmana navedenih civila od strane pripadnika OBL i optuženog njihove tuče i maltretiranja saslušani su svjedoci H. Š., B. Dž., R. E., F. A., M. H., M. M. a pročitana je iskaz svjedoka J. M. koji je u međuvremenu umro te je pročitana iskaz svjedoka Dž. H. koji je u međuvremenu umro te svi navedeni svjedoci su saglasni u svom dijelu iskaza da su oni prije dovođenja u prostorije Dispanzera nalazili se u logoru D. te da su iz logora D. došli u Dispanzer na način da su prethodno vezani liscama i to tako što su sa jednim metalnim liscama vezana dvojica jedan za lijevu ruku drugi za desnu ruku, zatim da su tako vezani ulazili u kobni a odatle sprovedeni u Dispanzer u mjestu P. te da nakon što su im skinute lisice s ruku da su isti maltretirani, vrijeđani, neki od njih udarani odmah u samom hodniku Dispanzera prilikom pretresa da su od njih oduzimanje pertle , kaiš i slično te da su smješteni u prostoriju koja prostorija je ranije služila kao mrtvačnica te da ista prostorija nije imala prozor niti bilo koji drugi otvor za vanjsku svjetlost i dotok zraka, da su u navedenoj prostoriji na zidovima bile keramičke pločice, na podu keramičke pločice, te da isti nisu imali mogućnosti da sjede osim na keramičkim

pločicama i nekoliko plastičnih stolica koje su tu bile tako da jedan od svjedoka tačnije R. E. opisuje da je on skinuo cipele sjedio na jednoj cipeli a drugu stavio iza leđa kako bi se naslonio kako su keramičke pločice bile i na podu i na zidovima. Svi saslušani svjedoci potvrđuju da nakon što su dovedeni i smješteni u navedenu prostoriju da je negdje nakon protoka izvjesnog vremena pošto se isti ne mogu orjentirati vremenski niko nije imao sat a nisu mogli vidjeti dnevnu svjetlost da bi se orjentirali da li je dan ili je noć tako da su se izjasnili da je nakon izvjesnog vremena počelo izvođenje jednog po jednog civila zatočenika iz navedene prostorije mrtvačnice u hodnik gdje je bilo prigušeno svjetlo a potom su se izjasnili da nakon što se izvede jedan civil kako oni što ga izvode kažu govore da da izjvu nakon toga čuju tupe udarce i jaukanja te nakon što se završi sa navedenim udarcima vrata civila a odvedu drugog i onaj koji je vraćen ona je ležao na podu na keramičkim pločicama i trpio je velike bolove prema iskazu svih saslušanih svjedoka isti je usljed takvih bolova jaukao, plakao, stenjao i slično.

Sud je sa posebnom pozornošću od svih saslušanih svjedoka i svjedoka čiji su iskazi pročitani cijenio posebno iskaz svjedoka R. E. a to iz razloga što je utvrđeno da je isti svjedok imao kontakt i sa pripadnicima OBL-a, da je razgovarao sa svojim kolegom iz karate kluba u pogledu privođenja te isti svjedok na glavnom pretresu je iskazao apsolutnu dosljednost u iznošenju onih činjenica i okolnosti koje su mu poznate te je kod vijeća a i kod drugih učesnika u postupku ostavio dojam svjedoka koji ni u kom slučaju ne želi bilo što prezentirati što se nije desilo te je ostavio dojam izuzetno karakterne- čvrste i poštene osobe. Stoga temeljem njegovog iskaza u kojem navodi da je on doista doveden iz logora D. u koji je dospio samo zato što se nije htio prikloniti Autonomnoj Pokrajini „Zapadna Bosna“ i nije htio pristupiti navedenim jedinicama a nije pružao otpor prilikom bilo kakvog dovođenja jer je pokušavao zaštititi svoga sina kojega je također krio da isti nebi bio mobilisan u vojne ili policijske formacije Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ te svjedok u svom iskazu potvrđuje da je iz logora D. doveden na način da su dva zatočenika vezana jednim liscama potom kombijima dovedeni u Dispanzer a da su dovedeni iz logora D. nakon što je u sam logor ušla jedna naoružana grupa te su stali na sredinu hale i izvršili prozivku, nakon toga dvojicu po dvojicu vezali liscama, te da su kombijem prevezeni u mjesto P. u Dispanzer, da su njega vezali sa M. M. te po samom izlasku pred Dispanzer D. da su ih već počeli tući, te da je u jednom momentu prema njemu krenuo jedan od tih koji su ih doveli u namjeri da ga udari te da ga je udario negdje u plećku međutim pošto je on primjetio da će ga udariti da je zauzeo takav stav i gard da ga udarac nije ni pomjerio pošto se radi o dugogodišnjem sportisti koji se bavi karateom koji i sada radi kao instruktor u karate klubu s tim da je kasnije čuo za osobu koja ga je udarila da je upravo optuženi Dautović Sakib. Svjedok potvrđuje da je prilikom dovođenja susreo S. L. kojeg od ranije jako dobro poznaje pošto su zajedno radili i zajedno trenirali, te svjedok ističe da su oni bili izuzetno dobri prijatelji skoro kao braća te da ga je tad S. L. pitao da li želi sad sa njim da razgovara pošto su prekinuli komunikaciju zbog njegovog čestog odvođenja, privođenja i tako dalje s tim da je svjedok istakao da se on faktički žrtvuje kako nebi našli njegovog sina te da je prihvatio razgovor sa S. L. odnosno istom rekao da njega ne smije niko da tuče ukoliko ga neko bude tukao neka ga ubije jer ako ga budu tukli i on preživi da neće poslije toga niko preživjeti, te svjedok potvrđuje prilikom samog pretresanja njihovog dok su stajali uza zid, dok su kod Dž. H. pronašli tespih da su ga odmah počeli udarati, te da su ih tada sproveli u prostoriju promjera 3x3 te su im rekli da je to mrtvačnica dole su bile pločice, sa strane pločice, prozora nema samo je bio jedan

ventilacijski dimnjak te svjedok R. E. dalje potvrđuje u svom iskazu da nakon izvjesnog vremena po njegovom mišljenju već bi mogao biti mrak, da je neko od lica koji su ih čuvali iz mračnog hodnika rekao hajde jedan da izjavu te da s on ne sjeća koje prvi izišao u hodnik ali čim je izišao u hodnik i čim su se vrata zatvorila već na samom hodniku čuli su se tupi udarci a potom se čulo jaukanje, ponovo udaranje i to tupi udarci da bi se nakon nekoliko minuta otvorila vrata i taj koji je dobio udarce je ubačen a zatim su govorili sljedeći te se isti slučaj ponavljao sa sljedećim te je on bio četvrti ili peti i bio je riješen da podnese batine s tim da se potpuno isključi te da održi sebi sam dato obećanje da preživi te kada je izišao u hodnik da je tu bilo neko crvenkasno svjetlo te da su krenuli niz hodnik a onda do neke prostorije desno to je prostorija gdje je on sa S. L. vodio razgovor te dok je vodio razgovor sa L. da je on primjetio da u toj prostoriji ima razmontiranih stolica, stolova nekog krša, te kada je krenuo u tu prostoriju da je primijetio neki tanji kabl kao kabl od telefonske žice te je on pretpostavio da ga guraju kako bi on zakačio nogama za taj kabl odnosno tijelom i kako bi pao međutim, da je on kabl podigao provukao se ispod istog te je tada primjetio da su oni stajali u dva reda te da je vidio da u rukama imaju drvene letve kao što su držale za kramp ili slično noga od stola ili tako nešto te je on prošao između ta dva reda, nije trčao te je primjetio kakvi idu udarci i tada je podbacivao dlanove kako bi odbranio udarce koji su mu bili usmjereni ka bubrezima i poslije su mu ruke bila natečene od blokiranja tih udaraca te je on tako prošao kroz taj špalir a zatim su mu naredili da se ponovo vrati kroz špalir pošto je neko tvrdio da on ima na sebi debelu bundu a on je faktički imao teksas jaknu koju je skinuo i odlučio da ponovo prođe između ta dva reda potom je neko pitao kako se zoveš a on se predstavio kao R. E. i u tom je rečeno velika greška vraćaj ga nazad. Svjedok dalje potvrđuje da su tu veće bili pretučeni najviše M. M. koji je bio u nesvijesti a to zaključuje nakon što je u tu prostoriju u kojoj su oni bili ušao S. L. upalio svjetlo a potom im dao nekoliko stolica, ćebadi i slično kako bi imali gdje da sjednu te svjedok potvrđuje da je pretučen J. M. kojem je ruka bila krvava, potvrđuje da je H. Dž. pretučen i on je povraćao, potvrđuje da j F. A. dva puta izvođen i da su ga tukli. Potvrđuje da je tučen i S., da je tučen i A. A., advokat iz V. K. a potvrđuje da D. H. i Č. K. nisu došli na red. Svjedok potvrđuje da nakon tri do četiri dana od ovih događaja da su oni vraćeni u logor tako što su ih trpali u kombi dva po dva a M. M. su nosili u ćebadi jer nije mogao hodati. Svjedok potvrđuje da je S. L. prekinuo batinanje te da ga je on tada lično pitao pošto su oni ranije bili izuzetno dobri prijatelji i zajedno trenirali da je on njega pitao kakva ti je to država za koju se boriš kad ovakvo nešto radiš a da mu je S. L. odgovorio mene su namjerno poslali na teren da je ne mogu biti prisutan kako to nebi spriječio te je rekao da iza toga svega stoji Š. Z.. Svjedok potvrđuje da su hranu dobili drugi ili treći dan te potvrđuje da je on išao jednom prilikom konzumirati hranu s tim da su išli u kuhinju u kojoj su jeli i pripadnici koji su ih priveli i da je tom prilikom B. Dž. kada je išao konzumirati hranu dobio šamar od jednog njegovog bivšeg učenika tj.pripadnika te jedinice koja ih je tu dovela i maltretirala.

Sud je također sa posebnom pozornošću od svih saslušanih svjedoka i svjedoka čiji su iskazi pročitani cijenio i iskaz M. H.. Svjedok M. H. u vrijeme kritičnog događaja odnosno prije nego što je odveden u logor D. kao diplomirani pravnik je bio raspoređen u poslovima krim.policije te nakon što je odbio da potpiše pristupnicu Autonomnoj Pokrajini „Zapadna Bosna“ isti više nije obavljao poslove koje je obavljao a potom je u više navrata privođen da bi kritični događaj ga zadesio u logoru D., a radi se o svjedoku koji je nakon okončanja rata radio kao sudija potom predsjednik Općinskog suda u V. K. a trenutno je advokat. Svjedok je sudu

prezentirao isključivo one činjenice i one okolnosti koje je vidio, koje je čuo i to u kritično vrijeme tj. vrijeme odvođenja iz logora D. i Dispanzer a potom dešavanja u Dispanzeru i uvjetima boravka u prostoriji koju svjedok opisuje kao prostorija 3x3 metra sa keramičkim pločicama na podu i zidovima bez svjetlosti i zraka te svjedok ističe da je često boravio kod samih vrata od te prostorije kako bi kroz manje otvore na vratima mogao doći do svježeg zraka i to na način da bi ležao pored vrata da bi kako je to svjedok istakao uhvatio malo kisika ispod vrata. Ovaj svjedok potvrđuje da su iz logora D. dovezeni kombijima i to na način da su dvojica zatočenika vezana jednim liscama te da je on bio vezan sa B. Dž. te potvrđuje da su odmah po samom događaju imali određenih maltretiranja, guranja, udaranja prije nego što su ih i smjestili u navedenu prostoriju. Svjedok potvrđuje da je bilo mračno u prostoriji te da je nakon izvjesnog vremena po njihovom dovođenju došlo do tuče i maltretiranja zatočenih civila tako što su jednog po jednog izvodili vani i odmah potom bi se čuli jaki udarci, jaukanje i slično te koliko se on sjeća da je prvi izveden M. M. te da su se mogle vidjeti siluete a da su oni čuli jake udarce drvenim palicama i čuli su jauke i nakon nekoliko minuta tu osobu vrate a izvedu drugu te potvrđuje da je on sutradan nakon što je pomagao M. M. da ode u WC istog morao nositi na leđima na gornji sprat jer je ovaj imao jake bolove i nije mogao hodati te svjedok potvrđuje da J. M. kojega je od ranije poznao usljed tuče i maltretiranja je imao prelom ruke te da su ga vodili u bolnicu a također potvrđuje da je poznao A. A. koji je u to vrijeme bio advokat u Velikoj Kladaši i potvrđuje da je u tim prostorijama sa njima bio i A. A., da je i on izveden iz navedene prostorije i da je isti dobio batine. Svjedok potvrđuje da je on stajao do izlaznih vrata i nakon što su mu rekli sljedeći da je on krenuo međutim da je do njega stajao S. M. koji mu je rekao ja više ne mogu čekati te je njega odgurnuo i izišao u hodnik te da je S. M. dobio batine ali upravo kada su tukli S. M. da je naišao neko od pripadnika te vojske koji su ih tukli da je zatim tuča prestala pošto je ovaj galamio na ove što su ih tukli a potom su u tu prostoriju dobili i nekoliko ćebadi, plastičnih stolica i slično te svjedok potvrđuje da on nije izveden vani i da on nije dobio batine. Svjedok potvrđuje da on se ne može očitovati ko su osobe koje su ih tukle, da je on rođen i da je živio u S. B., da je tu došao krajem 80-tih godina te da je tada poznao mali broj ljudi.

Svjedok M. M. potvrđuje sve navode u pogledu odvođenja iz logora D. u prostorije Dispanzera, potvrđuje navode u pogledu postupanja tih osoba prema civilima, potvrđuje da su civili bili tučeni, potvrđuje da je on prvi izveden i da su ga jako puno tukli, u svom iskazu ističe da su ga tukli drvenim predmetima da je na pitanje čija je ovo zemlja morao odgovarati da je babina, da je nakon toga ponovo dobijao udarce međutim da u konkretnom slučaju i prilikom dovođenja i prilikom tuče nije mogao niti je smio gledati osobe koje su ih dovodile i koje su ih tukle da je po glasu mogao prepoznati da je među njima bio M. S. zv.C. te da je on kako navodi igrom slučaja primijetio neke poznate ljude i to poslije rata koji su ranjeni u S. M. među kojima je bio i neki Č. za kojega je on znao da se nalazio u grupi koja ga je dovodila, privodila i tukla, te je on tad sa njim pričao čak i popio kafu te da mu je taj Č. pričao da su ih najviše tukli M. S. zv. C-, Dautović Sakib i još neki momak sa B..

Cijeneći provedene dokaze savjesno svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima te temeljem takve ocjene svih dokaza ovaj sud zaključuje slijedeće:

Tačno je utvrđeno da su J. M., H. Š., B. Dž., Dž. H., R. E., M. M., F. A., A. A. i S. M. u kritično vrijeme tačnije 18.06.1994.godine nalazili se u logoru D. općina V.

K. i to među zatočenim civilima u kojem logoru je prema iskazima navedenih svjedoka nalazilo se oko 500 zatočenih civila te je tačno utvrđeno da su naprijed navedene osobe – civili kritičnog dana tj. 18.06.1994.godine u logoru D. izdvojeni od ostalih zatočenika a potom da su kombijem odvezeni u prostorije Doma zdravlja V. K. – Dispanzer u mjestu P. općina V. K. i to tako što su upravo oni prozvani i izdvojeni zatim isti su vezani metalnim lisicama na način da su jednim lisicama vezane dvije osobe i tako vezani dopremljeni u Dispanzer te da je u njihovom odvođenju aktivno učestvovao optuženi Dautović Sakib te je utvrđeno da nakon što su dovedeni na naprijed opisani način u Dispanzer i nakon što su im skinuli lisice da su prema istima pripadnici jedinice za obezbjeđenje objekata i lica (OBL) koja je bila u sastavu policije i odbrane Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ a čiji pripadnik je bio optuženi Dautović Sakib te je tačno utvrđeno da je isti imao kao pripadnik te jedinice i svojstvo vođe interventne grupe a ukoliko bi navedena jedinica bila pretpočinjavana nekim drugim jedinicama prilikom izvođenja borbenih dejstava ili slično odnosno dijelovi te jedinice tada bi optuženi Dautović Sakib imao svojstvo komandira pretpočinjenog dijela OBL-a te da su odmah prema dovedenim civilima primjenjivali silu udarajući iste te da je u tom udaranju učestvovao i optuženi Dautović Sakib, te je tačno utvrđeno da su nakon toga naprijed navedeni civili koji su prisilno dovedeni iz logora D. smješteni u prostoriju koja je služila pri Domu zdravlja kao mrtvačnica te da ista prostorija nije imala prozora niti otvora za dotok svježeg zraka, da je ista prostorija bila dimenzija negdje oko 3,5 x 3,5 metara, da su se na podu nalazile keramičke pločice, na zidovima također keramičke pločice, da nije u istoj prostoriji bilo svjetlosti, te da osim nekoliko plastičnih stolica u istoj prostoriji nije bilo nikakvih drugih predmeta na koje bi zatočenici mogli eventualno sjesti ili leći nego su isti sjedili ili ležali na keramičkim pločicama, te je tačno utvrđeno da nakon izvjesnog vremena su zatočeni civili koji su smješteni u navedenoj prostoriji su jedan po jedan izvođeni iz navedene prostorije navodno da daju izjavu a odmah potom pripadnici jedinice OBL-a koja je obezbjeđivala navedeni Dispanzer pošto se u to vrijeme u njemu nalazilo ministarstvo policije Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna „, i još neke druge institucije koje su oni formacijski morali obezbjeđivati te su pripadnici OBL-a prema civilu kojeg bi izveli primjenjivali silu, tukli ga drvenim predmetima u vidu noge od stola ili stolice ili drugim drvenim predmetima, šakama, nogama na kojima su imali vojničke čizme ili slično te da su civilima koje su izvodili nanosili teška fizička zlostavljanja usljed kojih su isti zadobili tjelesne povrede dok je J. M. zadobio prelom podlaktice a utvrđeno je da je u navedenoj tuči spram civila učestvovao i optuženi Dautović Sakib. Utvrđeno je da je maltretiranje i tuča civila prestala onog momenta kada je došao S. L. i da je isti svojim postupcima i svojim autoritetom prekinuo navedenu tuču a potom da je zatočenim civilima omogućio nešto bolji tretman tako što im je dao da piju vodu a također im je dao nekoliko ćebadi da isti mogu na njih leći da bi nakon nekoliko dana tačnije tri dana zatočeni civili bili ponovo vraćeni u logor D.. Civili koji su dovedeni iz logora D. toga dana tj. 18.06.1994.godine nisu dovedeni u namjeri da bilo što rade unutar Doma zdravlja ili da uređuju okoliš nego su dovedeni s isključivom namjerom da se isti zatoče u prostoriju koja je ranije služila kao mrtvačnica te da se isti tuku i maltretiraju tačnije ti civili su na nekoliko dana dislocirani iz logora D. kako su to utvrdili i predstavnici Međunarodnog crvenog križa a prema njima je postupano nehumano na način da su tučeni, maltretirani, držani u neadekvatnoj prostoriji i slično.

Tačno je utvrđeno da je u kritično vrijeme optuženi bio pripadnik jedinice OBL-a pri Autonomnoj Pokrajini „Zapadna Bosna“ da je isti bio uniformisan, da je isti kod sebe imao oružje automatsku pušku.

Cijeneći utvrđeno činjenično stanje, cijeneći utvrđeni status optuženog u to vrijeme, cijeneći status oštećenih u to vrijeme sud zaključuje da se u radnjama optuženog u odnosu na tačku jedan stiču bitna obilježja bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Vezano za krivično pravni događaj od 08.08.1994.godine sud je sa posebnom pozornošću analizirao iskaz svjedoka I. A.. Svjedok I. A. rođen je 1930.godine u vrijeme kritičnog događaja imao je 64 godine te svojim izlaganjem kod suda je ostavio apsolutnu dosljednost u iznošenju činjenica i okolnosti koje su mu poznate te je ostavio dojam karakterne i poštene osobe. U svom iskazu naveo je da je on u kritično vrijeme bio u logoru D. samo iz razloga što se ideološki nije slagao sa formiranjem Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna, da zbog svojih godina nije bio vojni obveznik tj. u to vrijeme imao je 64 godine te da je kritičnog dana njemu poznato da su ih B. Ć. kao šef logora i B. S. koji je radio kao čuvar u logoru izdvojili od ostalih logoraša te nakon što je po njih došao kombi da su odveženi na područje S. G. kod samog repetitora gdje su zatekli četiri uniformisane osobe koje su pile kafu te je on tom prilikom se istima obratio da bi i oni popili kafu na šta mu je upravo optuženi Sakib odgovorio popićete vi, te nakon toga da su oni dobili naredbu da krče šipražje tj. da navedeni teren krče od korova i niskog rastinja te je on od svih prisutnih osoba koje su ih čvale a radi se o četiri pripadnika vojske Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna koji su bili uniformisani i naoružani upravo zapamtio Dautović Sakiba kojega je i prepoznao u sudnici a koji je jedini od te četiri osobe prema njima iskazivao posebnu okrutnost na način da ih je maltretirao, tukao, nije im dao da piju vodu, tjerao ih da stoje na suncu i slično. U svom iskazu dalje svjedok potvrđuje da su tu bili H. H. i H. H.1, da je bio H. S. kojega su zvali S., da su tu bile prisutni i E. K. i E. H., zatim da se upravo Dautović Sakib prema E. grubo ponašao govoreći da će H. koji je nosio bradu obrijati sa krampom te potvrđuje da se Dautović Sakib prema njemu izuzetno grubo ponašao i to tako što je kada bi on donio korov, grane i šipražje na mjesto gdje se nalazio kamion kako bi to bilo odveženo tu je stajao optuženi Dautović Sakib i onda je on njemu govorio hajde dole vidi jesam li ja dole i on je to morao poslušati ode i vrati se i kaže mu da ga dole nema a nakon toga ga je optuženi jako udario tako da je on nekih pet metara klizio niz neku stranu te je to ponovio dva puta, te svjedok posebno opisuje na koji način je Dautović Sakib postupao prema E. R. te ističe da su tu bila tri brata E. K., R. i H., te da se prema svima optuženi loše ponašao a posebno prema E. R. te u jednom momentu da je on E. R. udario puškom i to u predjelu zatioka glave te je tad R. pao u neku provaliju, te da je on potom sa još nekoliko zatočenika sišao dole do R. te istog iznio gore na put, položio ga na zemlju, R. je ležao na leđima te je on vidio da su mu oči bile potpuno bijele, nije bilo ničega crnog samo su bile bijele zjenice te nakon toga da se Dautović Sakib prepao te je iz nekog kanistera R. polijevao vodom a potom da je nekoga dozivao putem motorole te da je došlo jedno civilno auto, R. su stavili u auto, neko od zatočenika je otišao sa njim i odvezli su ga najvjerojatnije u Dom zdravlja.

Na poseban upit predsjednika vijeća svjedok potvrđuje da je u vrijeme davanja iskaza na glavnom pretresu kada je imao 82 godine u jako dobrom fizičkom i

psihičkom stanju, a također da se svih događaja iz 1994.godine dobro sjeća te je potvrdio da niko od četiri vojnika koji su ih čuvali na rejonu S. G. dok su oni radili toga dana na velikoj vrućini njih nije tukao i maltretirao osim optuženog Dautović Sakiba, te da je on kritičnog dana tražio vode ali mu upravo optuženi Dautović Sakib nije dao vodu niti njemu niti ostalim koji su radili nije im dao hranu te je svjedok kategoričan bio u sudnici da je upravo optuženi Dautović Sakib taj koji je tukao njega, druge zatočenike i koji je udario E. R. te je istakao da iako je prošlo 18 godina od kritičnog događaja da je on apsolutno siguran da se radi o osobi koja ih je tukla i osobi koja im nije davala vodu i hranu. Svjedok je potvrdio da kod E. R. nakon što je isti udaren u predjelu zatioka glave od strane optuženog i to kundakom puške i nakon što su ga on i drugi zatočenici iznijeli iz navedene provalije odnosno rupe gdje je pao nije primijetio bilo kakvih povreda s tim da je primjetio da su mu oči bile potpuno bijele te da je primjetio da je tad Dautović Sakib se prepao te je E. R. polijevao vodom a zatim da su R. stavili u neko privatno auto i odvezli najvjerovatnije u bolnicu. Svjedok je potvrdio da prema njegovom nekakvom iskustvu da se kritični događaj desio negdje u poslijepodnevnim satima negdje oko 18 sati naveče a to cijeni prema zalasku sunca te je potvrdio da nakon što je Dautović Sakib R. posipao vodom iz kanistra da on njima nije dao da piju vodu. Svjedok je na unakrsna pitanja branioca dao tačne i precizne odgovore kako u pogledu broja osoba koje su ih čuvale kritičnog dana tako u pogledu postupanja optuženog, tako u pogledu ne postupanja drugih osoba, u pogledu mjesta gdje je pao E. R., u pogledu kamiona koji je odvezio prikupljeni otpad odnosno trnje i slično što su oni radili, u pogledu postupanja H. S. zv. S., u pogledu njihovog vraćanja ponovo u logor D. te ovaj sud u potpunosti cijeni iskaz navedenog svjedoka kao tačan, vjerodostojan iskaz koji prezentira sudu upravo ona događanja koja su se upravo desila te cijeneći način izlaganja, cijeneći navedene odgovore u unakrsnom ispitivanju ovaj sud zaključuje da je iskaz ovoga svjedoka apsolutno tačan pouzdan i da isti svjedok kao starija osoba kako u vrijeme izvršenja krivičnog djela tada je imao 64 godine tako i u vrijeme glavnog pretresa kada je imao 82 godine apsolutno sa razboritošću i punom svijesti iznosi okolnosti i činjenice koje su mu poznate.

Nadalje, sud je sa posebnom pozornošću cijeni iskaz svjedoka H. S. koji u svom iskazu navodi da je on bio zatočenik logora D. te da je upravo on bio u grupi ljudi koja je kritičnog dana došla na prisilni rad u rejon S. G. te se sjeća da je kritičnog dana bilo jako vruće a oni su dobili obavezu da na području S. G. krče šumu i nisko raslinje i korov, te da je među osobama koje su ih čuvale najviše se iskazivao Dautović Sakib a među njima su bili tj. radili su H. H., Č. N., I. A., E. H., E. K., E. R. i drugi. Svjedok potvrđuje da je njega upravo optuženi u više navrata tukao te da je optuženi kod sebe imao pušku po njegovom saznanju radi se o malokalibarskoj pušci te u jednom momentu da je on nakon što je potpuno dehidrirao jer su radili na izuzetno velikoj temperaturi a upravo optuženi im nije dao vode on je do optuženog tražio pet minuta odmora te mu je optuženi dozvolio pet minuta odmora a nakon što je on samo legao na zemlju a nije prošla niti jedna minuta optuženi je uzeo grablje koje su se nalazile pored njega i udario ga sa grabljama više puta i natjerao ga ponovo da odmah ide raditi a zatim ga je prebacio da radi pored kamiona na utovaru govoreći mu da je on izgubio neki alat pa je on morao sve trnje, šipražnje i ostalo da na kamion baca golim rukama a zatim da po navedenom trnju i šipražju skače kako bi moglo što više stati, potom da ga je optuženi pozivao da on dotrči do njega sa kamiona zatim ga udari sa kundakom puške i natjera ga ponovo da se vrati na kamion. Svjedok potvrđuje da se on nalazio na kamionu u momentu kada je optuženi Dautović Sakib E. R. udario puškom u predjelu potiljka glave te da se nakon tog udarca E. R. podstakao

i stropoštao u neku provaliju te da je nakon toga nastala neka zbrka a potom da je naišao K. M.1 kojeg on od ranije poznaje te isti došao golfom a da je Dautović Sakib tražio od njih da oni iz te rupe odnosno provalije gdje je pao E. R. istog izvuku te da su potom pokušali E. R. u otvoriti usta i izvlačiti jezik pošto je on već bio u besvijesti a zatim su ga golfom prebacili u bolnicu te je on uspio da poznavajući K. M.1a da i on sjedne u golf da bude pratnja E. R. te su oni otišli u pravcu bolnice. Nakon što je R. ostavljen u bolnici oni su se vrtili a on nije smio tražiti pomoć kao zatočenik te kada je optuženi Dautović Sakib vidio da je i on išao u bolnicu onda ga je udario dva puta nogom prije nego što su se smjestili u kombi da bi se vratili u logor D.. Na poseban upit predsjednika vijeća svjedok je potvrdio da cijeli dan nisu pili vodu, da cijeli dan nisu smjeli stati da bi zapalili cigaretu, tvrdi da niko od prisutnih policajaca koji su ih čuvali niko ga nije udario udario niti bilo ko ga maltretirao osim upravo optuženog Dautović Sakiba, čak da mu je jedan od policajaca kradom da nebi vidio Dautović Sakib dao dvije šljive da pojede te je svjedok u sudnici apsolutno prepoznao optuženog tvrdeći da je upravo optuženi ta osoba koja ih je tukla i maltretirala.

Svjedok M. K. potvrđuje da je on bio jedan od zatočenika logora D. koji je kritičnog dana također morao ići raditi u rejon Starog grada te u svom iskazu na glavnom pretresu potvrđuje da je upravo Dautović Sakib bio taj koji se prema zatočenicima ponašao krajnje bahato da je jedini Dautović Sakib od prisutnih policajaca koji su ih čuvali prema zatvorenima primjenjivao silu, tukao iste, potvrđuje u svom iskazu da je nekoliko puta i njega udario da je braću Erdiće posebno tukao a posebno E. R. te H. S. zv. S..

Svjedok Č. N. potvrđuje da je on također bio u logoru D. te da je sa drugim zatočenicima kritičnog dana doveden u rejon Starog grada gdje je isključivo po naredbi optuženog Dautović Sakiba morao raditi na čišćenju i krčenju korova te potvrđuje da ih je Dautović Sakib fizički maltretirao cijeli dan ih je tukao sve do momenta dok E. R. nije ubijen kako svjedok ističe a da je kritičnog dana kod sebe optuženi Dautović imao malokalibarsku pušku sa drvenim kundakom te da je i njega nekoliko puta tokom dana udario sa držalom od motike i kundakom od puške te na poseban upit tužioca svjedok je izjavio da je dok su oni morali trčeci raditi prolazeći pored optuženog Sakiba da ih je on udarao šakama, nogama, puškom i to sviju posebno te da je on u jednom momentu dok je radio na kamionu vidio kada je optuženi Dautović udario E. R. koji je pao niz neku obalu.

Svjedok E. K. potvrđuje da su on njegov brat H. i njegov brat R. bili tučeni i maltretirani od strane upravo Dautović Sakiba te potvrđuje da je njegov brat R. nakon što je udaren od strane Dautović Sakiba pao niz neku strmu stranu, da je odvežen u bolnicu i kasnije da je podlegao.

Svjedok Č. S. čiji iskaz je pročitano pošto je isti u međuvremenu umro potvrđuje u svom iskazu da je on bio među grupom zatočenika koji su radili na Starom gradu, da ih je Dautović Sakib upravo tukao i maltretirao dok ostali policajci koji su ih čuvali nisu ih tukli. Ističe da ih je tukao kundakom puške, nogama, rukama, držalama od alata, da je posebno tukao H. S. i E. R., da je E. R. tjerao da gleda u sunce a bio je ljetni vruć dan visoka temperatura te da je od povreda koje je zadobio E. R. pao u nesvijest a potom da je došlo neko putničko vozilo i E. R. odvezlo u bolnicu.

U svom iskazu svjedok D. S. koji je u kritično vrijeme radio kao ljekar u Domu zdravlja u Velikoj Kladuši i to ljekar internista specijalista kardiolog ističe da je on bio u prilici da pregleda E. R. i to tako što je dežurni doktor koji je zaprimio E. R. u hitnoj medicinskoj službi njega nazvala kući i zamolila ga joj pomogne odnosno da on kao specijalista internista pregleda pacijenta koji je dovezen sa rada iz rejonu S. G. te je on radio EKG snimke i utvrdio da nema bilo kakvih oštećenja srca, utvrdio je da je nalaz šećera bio uredan, te je iskazao da je prema utvrđenom izvještaju pacijent E. R. dovezen u besvjesnom stanju u hitnu službu Doma zdravlja te su on i doktorica O. F. konstatirali da je istom neophodna hospitalizacija na neurologiji u K. i konstatirali da se radi najvjerovatnije o izljevu krvi u mozak sa dubokom nesvijesti te njihovi pokušaji terapije su bili bezuspješni te su oni o tome sačinili izvještaj i tražili odobrenje vojne policije i odobrenje da pacijent može ići na liječenje u K. i prolazak kroz SAO Krajinu tačnije kroz V., smjestili E. R. u sanitetsko vozilo i u međuvremenu dok je trajala procedura oko njegovog prevoza E. R. je umro. Svjedok kategorički tvrdi da na tijelu E. R. nije pronašao vidljivih povreda te da je on istog detaljno pregledao od pasa ka gore te da na tijelu i licu nije primijetio bilo kakve povrede.

Navedene okolnosti potvrdila je i svjedokinja K. F. koja je sudu prezentirala da je ona kao ljekar kritičnog dana radila u hitnoj prijemnoj ambulanti te da je kod pacijenta E. R. utvrdila da isti nema bilo kojih povreda koje bi mogle dovesti do gubitka svijesti te je ona smatrala da je neophodno potrebno da se pozove doktor D. kako bi utvrdili dijagnozu i nakon što su utvrdili da isti nije doživio infarkt, nakon što su utvrdili da nije pao u šećernu komu njihova konstatacija je bila da bi isti mogao imati izljev krvi u mozak tako da je bilo neophodno da se uputi na liječenje u K. što su ona i doktor D. učinili i dok su čekali odobrenje vojnih vlasti pošto se radi o zatočeniku kako bi mogao proći kroz SAO Krajinu u međuvremenu pacijent je umro.

Cijeneći provedene dokaze savjesno svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima te temeljem takve ocjene svih dokaza ovaj sud zaključuje slijedeće:

Tačno je utvrđeno da su E. K., E. H., Č. N., M. K., Č. S., I. A., H. S., H. H., H. H.1 i E. R. dana 08.08.1994.godine sprovedeni iz logora D. na rejon S. G. i to na prisilan rad te je utvrđeno da je upravo optuženi Dautović Sakib koji je skupa sa još trojicom naoružanih osoba čuvao navedene civile zatočenike prilikom rada na S. G. njima naredio da vrše krčenje korova i trnja u rejonu S. G. i tom prilikom je bio pripremljen kamion za odvoz navedenog korova te je tačno utvrđeno da je upravo optuženi Dautović Sakib odmah po dolasku navedenih zatočenika civila prema istima postupao nečovječno, istima uskratio vodu i hranu te je iste tukao nogama na kojima je imao vojničke čizme, držalama od alatki, kundakom od malokalibarske puške i slično. Svi saslušani svjedoci jedinstveni su u jednom dijelu iskaza a to je da je prema svima primjenjivana sila, da su svi maltretirani i tučeni i to isključivo od optuženog Dautović Sakiba dok ostale tri naoružane osobe koje su ih čuvale nisu primjenjivali prema zatočenim civilima koji su radili na rejonu Starog grada bilo kakvu silu niti su iste maltretirali čak šta više neki od njih su im pokušali pomoći davajući im da nešto pojedju i slično. Svi saslušani svjedoci tvrde da je prema E. R. posebno primjenjivana sila da je isti u više navrata tučen, da je isti morao jedno vrijeme stajati i gledati u sunce te da je upravo optuženi Dautović Sakib taj koji ga je udario kundakom puške u predjelu zatioka glave od kojeg udarca je isti pao u kako to svjedoci navode provaliju a radi se o strmom terenu te je isti pao niz jednu strminu dubine nekih 3-4 metra.

Saslušani svjedoci su kategorični u svom iskazu da su upravo oni morali ići iz navedene strmine tj. provalije iznijeti E. R. te da je on tom prilikom bio u nesvjesnom stanju te da je nakon toga Dautović Sakiba uhvatila panika te da je on pozvao da po E. R. dođe auto kako bi isti bio prevezen u bolnicu. Ljekari koji su postupali u Domu zdravlja u V. K. tj. D. S. O. (K.) F. su jedinstveni u svom iskazu da oštećeni E. R. nije doživio infarkt niti šećernu komu nego da je u konkretnom slučaju se radilo o moždanom udaru i zbog takve dijagnoze isti je morao na dalje liječenje na neurologiju u K. te usljed procedure u dobivanju dozvole transporta zatočenika u K. isti je u međuvremenu umro. Utvrđeno je da je maltretiranje i tuča civila prestala onog momenta kada je kombi došao po njih da ih vrati u D. pošto je H. S. zv. S. po povratku iz Doma zdravlja zadobio dva udarca nakon što je optuženi Dautović Sakib saznao da je i on išao u Dom zdravlja i to neposredno što će ući u kombi pri povratku u logor D..

Tačno je utvrđeno da je u kritično vrijeme optuženi bio pripadnik jedinice OBL pri Autonomnoj Pokrajini Zapadna Bosna da je isti bio uniformisan, da je isti kod sebe imao oružje malokalibarsku pušku.

Cijeneći utvrđeno činjenično stanje, cijeneći utvrđeni status optuženog u vrijeme izvršenja krivičnog djela, cijeneći status oštećenih u to vrijeme a radi se o civilima zatočenim u logor D. koji su dovedeni na prisilni rad, sud zaključuje da se u radnjama optuženog u odnosu na tačku 2. stiču bitna obilježja bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzutog Krivičnog zakona SFRJ i to na način što je optuženi vršio mučenje i nečovječno postupao prema grupi civila koji su prisilno dovedeni iz logora D. na rad u rejon S. G., i takvim postupanjem im nanosio velike patnje i povrede ljudskog integriteta i zdravlja, a optuženi je u to vrijeme bio pripadnik jedinice OBL Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna, bio u uniformi i naoružan.

Zastupnik optužbe prije zaključenja dokaznog postupka je izmijenio činjenični opis dispozitiva optužnice i to tako što je u tački 2. optužnice naveo da je zatočenik E. R. zbog postupanja optuženog a nakon što ga je optuženi udario kundakom puške pao u stanje bez svijesti i istog dana nakon ljekarske intervencije oko 22 sata umro. Cijeneći izmijenene optužnice ovaj sud u konkretnom slučaju dokazuje koji su provedeni u pogledu prvobitnog dijela optužnice tj. u dijelu u kojem se optuženom stavljalo na teret da je u namjeri da liši života oštećenog E. R. više puta udario puškom u predio glave te da je E. R. umro usljed ozljeda glave sa prelomom kosti lubanje i lica te posljedičnom ozljedom mozga, ovaj sud nije u konkretnom slučaju razmatrao i cijenio iskaz vještaka Rakočević dr.Miroslava i druge dokaze koji su u tom smjeru izvedeni a to iz razloga što je kantonalni tužilac shodno svojim ovlaštenjima izmijenio činjenični opis na način da radnje koje je stavio optuženom je prilagodio provedenim dokazima tokom glavnog pretresa te u potpunosti ispustio radnje više udaranja kundakom puške u predio glave, namjeru da se oštećeni E. R. liši života te posljedice preloma kostiju lubanje i ozljede mozga.

Dokaze koje je izvela odbrana vijeće je ocijenilo kao nebitne za utvrđivanje izvršenja ili ne izvršenja krivičnog djela od strane optuženog. Dokazi odbrane saslušanje svjedoka K. F. ovaj sud je cijenio pojedinačno i u vezi sa dokazom optužbe u pogledu saslušanja svjedoka D. S.a te ostalom priloženom medicinskom

dokumentacijom oko prijema oštećenog E. R. a ostale dokaze koje je odbrana prezentirala u vidu zapisnika sa glavnih pretresa kod županijskih sudova u Republici Hrvatskoj u predmetu optuženog A. F. i J. Z. te zapisnike u postupku optuženog Đ. I. u postupku kod Kantonalnog suda u S., zatim novinske članke svjedoka F. A. te dokumentaciju optuženog Dautović Sakiba o njegovom zdravstvenom stanju u ekstradicionom pritvoru u Norveškoj ovaj sud cijeni kao okolnosti koje nisu u direktnoj vezi sa inkriminacijama iz optužbe osim što potvrđuju činjenicu da su pojedini svjedoci davali iskaze i u drugim predmetima protiv drugih optuženih na slične ili iste okolnosti krivično pravnog događaja koji se stavlja optuženom međutim, u konkretnom slučaju takvi iskazi su mogli i služili su odbrani prilikom unakrsnog ispitivanja s tim da u konkretnom slučaju takvim ispitivanjem nije doveden u pitanje kredibilitet bilo kojeg svjedoka u ovoj krivično pravnoj stvari.

Odredbom iz člana 16. ZKP FBiH ustanovljen je princip slobodne ocjene dokaza koji daje sudu pravo da ocjenjuje postojanje ili ne postojanje činjenica slobodno tj. ocijeni postoje li ili ne postoje neke činjenice tj. postoji li ili ne postoji neka činjenica i ovaj sud nije vezan niti ograničen posebnim formalnim dokaznim pravilima.

Vrijednost dokaza, pri tome, nije unaprijed određeno, niti kvalitativno niti kvantitativno tako da je ovaj sud u smislu slobodne ocjene dokaza, savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i temeljem takve ocjene izveo zaključak o tome jeli neka činjenica dokazana. Pri tome sud se vodio logičnom i psihološkom ocjenom dokaza. Prilikom ocjene iskaza svjedoka koji su svjedočili pred sudom ovaj sud je uzeo u obzir njihovo držanje, vladanje i karakter u mjeri u kojoj je to bilo moguće. Prema svim svjedocima sud je uzeo u obzir vjerovatnost, dosljednost i druge dokaze te okolnosti samog izvršenja djela. Pri tome je bio svjestan činjenice da kredibilitet svjedoka zavisi od njihovog poznavanja činjenica o kojima svjedoče, njihovog integriteta, iskrenosti i činjenice da su obavezni da govore istinu u smislu zakletve koju su dali.

Na osnovu naprijed navedenog sud je izvan svake razumne sumnje utvrdio da je dana 18.06.1994.godine optuženi Dautović Sakib kao pripadnik Vojske Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna učestvovao u dovođenju 12 zatočenika civila iz logora D. u prostorije Doma zdravlja V. K. te da je skupa sa drugim pripadnicima jedinice OBL-a Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna prema navedenim civilima postupao na način da je vršio mučenje i nečovječno postupanje i nanosio im velike patnje i povrede tjelesnog integriteta udarajući ih po raznim dijelovima tijela sa drvenim predmetima, šakama, letvama i tome slično, a također je utvrđeno da je optuženi 08.08.1994.godine nakon što su civili dovedeni na prisilni rad u rejon S. G. V. K. iz logora D. prema istima postupao nečovječno i nanosio im velike patnje tukući ih nogama na kojima je imao vojničke čizme, šakama, kundakom puške i slično.

Sud je utvrdio izvan razumne sumnje da je optuženi kršenjem pravila Međunarodnog prava u vrijeme oružanog sukoba između Armije BH i Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna vršio mučenja i nečovječna postupanja te nanošenja velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta i zdravlja zatočenim civilima, stoga je ovaj sud optuženog oglosio krivim za počinjeno krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Nakon što je optuženog oglasio krivim za navedeno krivično djelo ovaj sud ga je osudio na kaznu zatvora kao ua izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Optuženom Dautović Sakibu sud je izrekao kaznu zatvora od 6 (šest) godina i 6 (šest) mjeseci jer je sud uvjerenja da je kažnjavanje optuženog ovom vremenskom kaznom nužno radi kazneno pravne zaštite i da se ne može očekivati kako bi manja kazna dovoljno uticala na optuženog da više ne čini krivična djela. Ovaj sud je cijenio sve okolnosti koje utiču da kazna bude veća ili manja tako da je naročito cijenio stepen odgovornosti optuženog, pobude iz kojih je djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja i povrede zaštićenog dobra kao i okolnosti pod kojima je djelo počinjeno te sud nije našao da bi postojale osobito olakšavajuće okolnosti tako da je kaznu optuženom izrekao u okviru propisane kazne za navedeno krivično djelo.

Pri odlučivanju o vrsti i visini kazne sud je naročito cijenio činjenicu da je krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim počinjeno sa direktnim umišljajem, dakle, nesumnjivim znanjem i htijenjem optuženog o karakteru njegovih radnji i nesumnjivim znanjem i htijenjem na posljedicu navedenih radnji tj. svjesno i voljno postupanje optuženog.

Imajući u vidu sve okolnosti ovaj sud zaključuje da izrečena kazna je u skladu sa težinom počinjenog krivičnog djela, stepenu krivične odgovornosti, okolnostima pod kojima je djelo počinjeno, motivu optuženog za počinjenje djela, te će se izrečenom kaznom upotpunosti moći ostvariti svrha kažnjavanja u smislu opće i posebne prevencije.

Sud je kod optuženog od olakšavajućih okolnosti uzeo u obzir godine starosti posebno u vrijeme izvršenja krivičnog djela.

Temeljem člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni sa imovinsko pravnim zahtjevom upućeni su da isti ostvaruju u parničnom postupku jer podaci krivičnog postupka nisu pružali ni djelimični osnov za presuđenje imovinsko pravnog zahtjeva.

Temeljem odredbe iz člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi se oslobađa plaćanja troškova krivičnog postupka i isti padaju na teret sredstava suda jer je tokom postupka se utvrdilo da je optuženi lošeg imovnog stanja, da troškove postupka ne može platiti.

Na osnovu svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR

Rahmanović Senida

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Kapić Reuf

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu FBiH Sarajevo u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Žalba se podnosi putem ovog suda.

Oštećeni žalbu mogu izjaviti zbog odluke suda o troškovima postupka i o imovinsko pravnom zahtjevu.